

Utajený odposlech

Předmluva

Publikace si klade za cíl přiblížit poutavými příběhy událostí kolem poválečného vývoje utajovaného odposlechového systému, který získal USA po určité době po druhé válce výraznou strategickou výhodu ve vedení studené války na moři a pod vodou. Tuto výhodu se podařilo utajit před světem až do roku 1991, kdy bylo tajemství, po jehož již dřívějším vyzrazení ve vojenských kruzích, odtajněno. Americkým rivalům studené války, tedy Sovětům, se dařilo od roku 1968 tajně získávat informace o amerických odposlechových systémech a o kódování zpráv. A tak hlavní protagonisté příběhu se mylně domnívali, že hrají v dějinném vývoji studené války hlavní roli. Objev, kterým to vše začalo, je starý již více než padesát let. Dodnes se o něm úporně mlčí, proto nepotkáte člověka, který by o něm věděl. I přes zdejší vysvětlení a popsaná fakta vám to bude znít jako sci-fi. Tento objev ani nebyl nikdy publikován, tehdy proto, aby odposlouchávání nebylo vyzrazeno a dnes asi proto, že už je mezi skupinou zasvěcených dostatečně známý.

Dějová linka příběhu po většině odpovídá skutečným událostem, jen životní příběhy hrdinů si autor dovolil napsat tak, aby i pro aktéry příběhu byly dostatečně inspirativní. Nazvěme to „Beletrie faktu“. Co se zde jako fakta tváří, se o fakta skutečně opírá. Ale aby byla knížka také trochu čtivá, tak autor nezapomněl na strhující drama a romantické příběhy. A koho chtějí příběhy v této knížce oslovit?

To snadno zjistíme, stačí se jen na dvou, třech místech textů trochu začíst a hned budete vědět, jestli to budete i vy.

Autor

Druhé vydání 2013

E-kniha ve formátu PDF

ISBN 978-80-87933-04-6

© Bohuslav Kočárek, Listopad 2013

Kapitola první – Noční můra

7.9.1946 23:36 AM

Do ticha noci pronikaly z ulice otevřeným oknem monotónně zvuky projíždějících aut. Po čase si člověk zvykne a už je ani nevnímá. V dobré náladě, z baru přes ulici, odcházejí poslední hosté a jsou slyšet daleko. Kdosi je okřikne, ale marně. Jejich hlasy sem tam vstoupí do snu v jinak tiché noci a v podvědomí vzbudí neodbytné vzpomínky. Vlahá noc se tak snadno změnila v noční můru. Viktor opět řeší osudové přistání.

Kde se stala chyba? Vrací se s ostatními z letu nad pevninu. Byla to už třiatřicátá mise. Být to před rokem, tak už jsme byli všichni po pětadvaceti misích s metály doma. Dnes je nálet jiný než doposud, dříve to byly průmyslové závody. Nejtěžší situace a největší ztráty byly dosud při náletech na závody vyrábějící kuličková ložiska ve Schweinfurtu. Tentokrát letělo tři sta jedenáct bombardérů B-17 osmé letecké armády US na město. Cílem byly Drážďany. Viktor si poprvé s výčitkami uvědomil, že to peklo, co se dole odehraje, postihne někoho jiného než válečnou mašinerii.

Cestou na cíl to šlo hladce, vyhýbali jsme se, trochu schování nad mraky, velkým městům, a tak jsme ani nevzbudili pozornost. Všem bylo jasné, že se o nás ví, jen Němci nevěděli, do kterého kouta jejich impéria se nakonec stočíme. Úmyslně se létalo trochu jiným kurzem a na poslední chvíli jsme zamířili na správný cíl. Než jsme se přiblížili, všechny protivzdušné obrany byly v pohotovosti. Pocity strachu, obavy, že to tentokrát dostaneme my, každý řeší po svém. Kdo říká, že strach nemá, a děláme to tak všichni, ten to dělá, aby podpořil sebevědomí posádky. Už tolikrát jsme měli kliku, zbývají nám už jen tři mise a potom se vracíme do Států. Ne že bychom se vždy vrátili celí. Opravených děr v draku je nepočítaně. Krypt kokpitu už je třetí a i ten, co máme, má v sobě dva otvory, jako by je vysoustružil. Podepsal se messer, kulka jak vešla, tak z kabiny vylétla. Přišli jsme na to až na zemi. Nejhůře to vypadalo, když nám flak

ustřelil část křídla až k motoru. Bílí jak stěna jsme to přesto dotáhli až domů. Při přistání se celý motor utrhl ze závěsu, vrtule motoru, který se pořád točil, zabubnovala do křídla, až jiskry létaly. Letadlo začalo hořet. Dojeli jsme až k nádrži s vodou. Ještě než jsme zastavili, tak otevřenými poklopy, až na oba piloty, vyskákali všichni ven. Zlomená noha a podvrknutý kotník byla daň za obavy z toho, že letadlo vybuchne. Nádrže v křídlech byly suché jak Martini, tak to naštěstí celé neblaflo. Máme za sebou i ztráty, které bolí nejvíc. Hned při prvním letu jsme přišli o zadního střelce. Poddůstojníka Steava Harrise zasáhla střepina granátu flaku, když jsme se už vraceli po bombardování. Byl při vědomí ještě před přistáním. Úzkostlivé rozčarování způsobil doktor, když k němu vylezl na palubu sedmnáctky a konstatoval, že to nezvládl. Později jsme měli ještě dvě ztráty, obě na pozici střelce ve spodní věži. Je to nejvíce zranitelná pozice a tak těsná, že tu střelec ani nemá padák. Oba byli rozstříleni na kusy, když jsme je vyndávali. Otáčivý kryt pozice střelce byl roztržštěn a zmalován krví.

Na to se nedá zapomenout. Postupně člověk otupí, i když je stále více vystresovaný.

.....„Kam jsme to dostali? Hlaste škody,“ zavelel kapitán.

„Spodní věž.“

„V pořádku.“

„Boční střelci.“

„Oba v pořádku, pane.“

„Zadní střelec.“

V tom řevu devíti válcových hvězdicových motorů se rozlehlo zlověstné ticho. Zadní střelec se nehlásil.

„Zadní střelec, nahlaste škody!“

„Zadní střelec, Bryane, ozvi se.“

Ozývají se jen děsivé rány, všichni mlčí. Výbuchy se ozývají za námi. Teď to odnášejí ti v zadních řadách.

„Brayen tu není, kapitáne.“

„Jak není, kam šel?“



B-17 Flying Fortresses

(David Gilbert 123RF.COM)

„No nevím, ale není tu ani kopule, ani kulomet, prostě pod poklopem je jen díra, kterou je vidět až na zem. To je děsný, on i s celou střelnou odletěl.“

.....Variometr ukazuje, že se klesání zpomalilo na 1,3 metru za vteřinu.

Jdeme stále příliš rychle dolů. Máme výšku 5800 a před sebou 650 kilometrů ke kanálu. Na ostrovy to je 800.

„Počty jsou jednoduché a neúprosné, za hodinu a čtvrt jsme na zemi. „Jestli něco nevymyslíme, tak spadneme Němcům do klína,“ konstatoval navigátor. Na něco přijít, na něco přijít, se teď všem honí hlavou.....

.....Do trupu zabubnovala palba ze stíhačky, tentokrát vážně rázně. Pilot to nasypal už ze vzdálenosti 600 metrů a letadlo zasáhlo více než sto střel. Snaha byla veliká, ale rozptyl střel byl tomu poplatný. Několik střel zasáhlo trup. Výškovka z pravé strany se rozletěla na kusy.

„Kapitáne, ocas draka začal hořet,“ nahlásil navigátor.

„Hoříme!“ ozvalo se zezadu. Stopovky zapálily olej na směrovce.....

.....Stihač hlásil velení, že ho napadly dva messerschmity Bf 109.

„Mustang už je na cestě k vám poručíku. Letí z Brightonu, bude u vás za dvanáct minut. Vydržte.“

„Jednoho jsem dostal,“ ozvalo se z radia. „Jde k zemi jako kluzák, sedne někde u Woodbridge. Nemohu jít za ním, napadá mě ten druhý.“ To bylo poslední hlášení, které od pilota v éteru zaznělo. Všem bylo jasné, co se stalo, ale každý doufal, že alespoň vyskočil. Druhý stiháč se přiřítíl po několika minutách do prostoru boje. I když hnal Mustanga skoro 700 kilometrů za hodinu, přiletěl pozdě. Ve vzduchu nikdo nebyl.....



P-51 Mustang

(Anatoliy Lukich 123RF.COM)

Kapitola druhá – Seznámení

Jane už hodinku chystá snídani, stihla se i zkrásnět, aby až Viktora probudí, přišel na jiné myšlenky. Jane je jedna z těch emancipovaných žen, která nechce být jen ozdobu manžela na večírcích. Aby byla žena zaměstnána, to se v našich kruzích nenosí. Vzbudilo by to pohoršení. Nikdo by v tom nechápal touhu se realizovat. A ponižovalo by to v očích smetánky manžela, že rodinu a svou ženu neuživí. Uměla bych si vybrat.



Ráda bych se pohybovala v módě.

Takový módní salón, tvořit modely, svatební šaty, zdobenou róbu, krásné večerní šaty do divadla, rozevláté šaty na ples nebo na přehlídku s odvážným výstřihem a flitry.

Už se v nich vidím, jak s Viktorem tančíme romantický waltz na parketu.

Šaty už bychom měli, teď už jen k tomu navrhnout tanečníka. Hezké, ale navrhování by neprošlo. Vdala jsem se do rodiny, kde se vyžaduje, když salón, tak nejméně ředitelka oddělení.

Plesové šaty

(Anton Oparin 123RF.COM)

Navrhovat modely je třeba nechat jiným. Viktor takový není, ale nevzala jsem si jen Viktora, kterého miluji. Vzala jsem si celou jeho rodinu a slíbila jsem, že je budu respektovat. To je zajímavé, že nikdo nechtěl dávat slib mně, že budou také respektovat mé představy.

.....Ted' netancoval nikdo. Ani Jane nikdo nechce vyzvat, tak si ji vezmu já, pousmál se Viktor. Když se před ní ukláněl, polilo ji horko. Né že by ji kluk při tanci nedržel v náruči, ale co to hrají za hudbu?

Odmítnout, neodmítnout, to je to, oč tu ted' běží. Shakespeare porad'. Ne, ne, je to hezký kluk, když má odvalu, tak to mu nemohu udělat. Naklonila se k němu a šeptla: „Já to ale tancovat neumím.“

„Pojď, je to pomalé, já tě povedu.“ Uchopil ji poněkud pevněji, než jak se něžně na waltz sluší, ale věděl proč. Přesně tak ho máma držela a vláčela ho po parketu, když to poprvé zkoušeli. Vedl ji, držel, div ji nenadnášel a ona jen kopírovala pohyby jeho nohou. Navenek to vypadalo, že jim to spolu jde. To, že mu sem tam šlápla na botu, už tolik vidět nebylo, hlavně když poslechla jeho radu, ať se tváří, jako by se to nestalo. Hráli dlouho a ono to opravdu začalo trochu jít. Viktor záměrně neexperimentoval, hudba hrála svých třicet taktů za minutu v pravidelném tříčtvrtečním rytmu a Viktor šeptal.

„Krok, krok, přísun a znovu krok, krok, přísun.“

Zprvu jen tak opatrně diagonálně po parketu, když už ta pravidelnost šla docela dobře, tak se začal s Jane pomalu otáčet. Ve waltzu to jde pomalu a lehce, skoro samo, on se totiž tak tancuje. Když už bylo zřejmé, že se opakuje poslední refrén, tak zkusil zastavit a s lehkým zhoupnutím vedl Jane pár kroků vzad. Při posledních tónech se s ní zatočil. Hudba skončila a on se uklonil.

„Tančili jsme sami,“ ted' si to uvědomila. Jane celá hořela. To byla určitě ostuda. Několik rodičů studentů decentně zatleskalo a ostatní se přidali.

Jane byla v šoku. „Tleskají, proč?“ řekla.

„Líbila ses jim, tomu se nediv, jsi krásná,“ zaflirtoval Viktor.

„Ale já, já jsem“ Nemohla se s tím srovnat Jane.

„Pojď, blázníku. Užij si to, když tleskají. Hlavu nahoru a ladný krok.“ Vzal ji za ruku, zdviženou do výše ramen a odváděl ji jako princeznu z parketu na její místo.....

.....„Povídat říkáš, co ty to se mnou provádíš? Já se ztrapním na parketu, lidé tomu tleskají, pak mě všichni kluci nechají sedět jak bačkoru a když si mě odvádíš, tak všichni odstoupí jak bych byla jedovatá.“

„Teď trochu jsi.“

Nadechla se, že spustí. Viktor ji přiložil prst na ústa. Chvíli se nic nedělo. Ne že by ji to bylo nepříjemné, ale divné to bylo.

„Proč ten prst?“

Naklonil se k ní a zašeptal. „Nemohu ti tady zavřít tu tvou prostořekou pusinku tím, že tě políbím a už nepustím. Všichni se dívají.“

Teď zrudla potřetí. Otočila se a vážně polovina sálu místo tancování byla nalepená na oknech a sledovala, co tam venku dělají. Jane, která byla s každým hned hotová, byla teď v rozpacích.

„Odvedeš mě zpátky?“ Nabídla mu ruku.

„Jistě, když mi slíbíš, že se se mnou v neděli po mši půjdeš vznášet na křídlech Pegasu až do oblak.“.....

Kapitola třetí – Konspirace u kávy.

.....Domovní zvonek, on to byl spíše zvon, oznámil, že přišla návštěva. Skromné představování odhalilo, že přišel pan Wiebusch se svou paní Suelin.

„Nevěděla jsem, že byl pozván ještě někdo, ale jestli k obědu, tak to už přišli pozdě, když pustili nás ke stolu,“ řekla tiše Jane a mrkla na Viktora.

„Dovolili jsme se pozvat na odpolední kávu,“ zavtipkoval pan Wiebusch. Viktor věděl, že to je spíše pracovní návštěva, často se takto setkávají, pracují na společném projektu, i když každý v jiné firmě. Často jsou tak nedočkaví řešení, že problémy řeší už u kávy a zákusek se výborně hodí jako pomůcka pro demonstraci řešení. Poté, co se oba vrátili z krátké porady z otcovy pracovny, kam odnesli dokumenty, které pan Wiebusch přinesl, tomu

nebude jinak. Na programu je, jako často poslední dobou, vazba mezi hydrofonem a zesilovačem. Nedostatečné výsledky, které s nimi obě firmy docilují, je trápí už déle než půl roku. Na projekt, který má sloužit k výzkumu možné komunikace pod vodou na velkou vzdálenost, je uvolněno velké množství prostředků, peněz z vládních fondů. Očekává se, že vývojem hydrofonů dosud používaných v ponorkách se docílí citlivost o několik řádů vyšší, než je teď. Dlouhodobé nedostatečné výsledky neumožňují rozjet výrobu a navíc hrozí, že by projekt mohl být zastaven a firmy by o zakázku přišly. Ze zúčastněných jen oba šéfové firem vědí, že výzkum komunikace je jen krycí legenda pro daleko důležitější tajný projekt.

Každý tak trochu hájí to své. To už tak bývá, když výsledky nejsou. Pan Wiebusch, vedoucí laboratoří vývoje hydrofonů za firmu Bell Laboratoriem obhazuje, že větší citlivost hydrofonů (podvodních mikrofonů) už docílit nejde. Pan Wooten, ředitel divize komunikační techniky za firmu Westinghouse Electric Copany říká, že navazující zesilovače sice mohou výrazně zesílit zvuk sejmutý pod vodou, ale zesílí i podmořský šum, a tak užitečný signál zůstává v šumu utopen ve stejném poměru.

„To má logiku,“ říká si Viktor polohlasně spíš pro sebe, „signál utopený v šumu se dá sice částečně filtry vyselektovat, ale ke zvýšení odstupu signál/šum o řád nikdy dojít nemůže.“

Pan Wiebusch Viktorovu poznámku zaslechl.

„Takže vy se mladý muži přikláníte k názoru svého otce, že se elektronikou větší odstup signál/šum získat nedá? O tom to totiž celé je, jak jste správně poznal.“

„Nevím, co už jste všechno zkusili,“ říká Viktor „a myslím, že se svými skromnými zkušenostmi Novou Zemi neobjevím. Pásmovými propustmi jsme upravovali přijímaný signál, když jsme byli letounem příliš daleko od mateřské základny, když bylo znát, že druhá strana hovoří, ale kvůli šumu se nedalo rozpoznat, co říkají. Filtry se z toho většinou podařilo vytežít použitelnou komunikaci.“

Viktor se napil a pokračoval:

„Jedna věc je prostorový šum získaný ve snímaném prostředí, to v našem případě byl hluk motorů. U vás to spíše bude pohyb hladiny, hlavně lámavé vlny, které způsobí rázové zvýšení amplitudy signálu. Krátkodobě se tím zahltí vstup zesilovače. Tím, když se často opakují, se výrazně sníží citlivost celého systému. Pokud použijete automatické vyrovnávání vstupní úrovně, aby nedocházelo k zahlcování prvního stupně zesilovače, tak si obsluha ani nevšimne, že je „hluchá“. Je to obdoba výstřelového šumu v akustice. Od, kluků z ponorek vím, že si naříkali na vysoké vlny, museli kvůli nim dolů i dvě stě stop, aby včas slyšeli v echolotu, odkud se v tmavé noci blíží velké lodě nebo torpédoborce. Dokázali tak odposlechnout i elektrické motory nepřátelských ponorek. Měli zajímavý poznatek, o kterém je nikdo neučil. Při ponoru pod neklidnou hladinu v prvních desítkách metrů šlo jen velmi těžko něco identifikovat. S přibývajícím ponorem, asi v polovině maximálně možného ponoru, byl zachycený zvuk nejlépe rozpoznatelný, ale zvuky lodního šroubu nad nimi byly mnohem slabší, než když tatáž loď odjela na dvě, tři míle daleko. Při dalším ponoru šum ustupoval výrazně do pozadí, zvuk byl velmi čistý, ale signál začal neúměrně slábnout. Citlivost hydrofonů kvadraticky, možná i logaritmicky, klesá s hloubkou, tedy s tlakem okolního prostředí. Signál byl využitelný jen proto, že šum moře, zřejmě hladiny, je v té hloubce o několik řádů nižší, než ve třiceti stopách i při klidné hladině. Myslím tedy, že je nezbytné snímat zvuk ve velkých hloubkách. Asi i hlouběji, než kam se s ponorkou dnes dostaneme. Z toho výrazného útlumu to na mě dělá dojem, že tak jak jsou hydrofony pro ponorky konstruovány, pro snímání ve velkých hloubkách nevyhoví.“

„Mladý muži, kde jste získal takovéto poznatky,“ řekl překvapeně pan Wiebusch? „Některé z těch informací slyším poprvé. Pokud vím, tak ani v odborné střední škole jste tyto znalosti získat nemohl.“

.....„Dohodnuto,“ přispěchal s vyjádřením pan Wiebusch.

„Tohle ti ale přeci nikdo nepovolí, Fredy.“

„Povolí, náš projekt je ve vyšším zájmu, v tom nejvyšším a o tom, co je kolem něj podstatné, když je to potřeba prosadit něco třeba i maličko proti předpisům, rozhodují ti nejvyšší a tam na mé doporučení slyší.“

„Henry, ta zakázka k nám nepadla z nebe. Naše povinnost je ji dokončit, jen tehdy bude fungovat i mé spojení nahoru.“

Jane teď váhá, jestli se pan Wiebusch dožadoval boha, aby mu pomohl nebo, ale to né, to přeci není možné, z našeho městečka do Bílého domu cestička přeci nevede

Kapitola osmá – Šedesát dnů námořníkem.

„Dostal jsem pokyny,“ pane nadporučíku, „tak si vás odvedu na naši ponorku a tam se vám budeme věnovat, abyste mohl splnit úspěšně váš úkol. Pokud máte potřebu odeslat nějakou zprávu vašim příbuzným, udělejte to teď, potom už to nebude po celou dobu plavby možné. Spojení s vaším velením vám samozřejmě zprostředkujeme.“



UUS Pampanito třída Balao

(Mariusz Jurgielewicz 123RF.COM)

„Děkuji, vše mám zařízeno, pane kapitáne.“

„Půjďme,“ zavelel kapitán a rozloučili se s podplukovníkem jako staří známí. Přišli jsme k plavidlu, což o to, loď to byla úctyhodná, tak třikrát delší, než má B-sedmnáctka, jen křídla a vrtule to nemělo. Ale za to to mělo pomačkané plechy. Byly prohnuté o nosníky jako to naše éro od tlakových vln při výbuších granátů střelejících Flaků. Snad ty plechy nejsou ze stejného „papírového“ hliníku, jako na B-17. Několikrát se stalo, že někdo z neopatrnosti propíchnul kovový obal křídla či trupu div ne prstem. Pod vodou je tlak 10x vyšší a na plochu je to v tunách. Tak snad to vědí také. Doufám, že už byli pod vodou a zkusili, jestli také vyplavou zpátky nahoru. Blbnu, uvědomuji si, oni by také měli obavy v té, pro nás, pevnosti na obloze. Je-li to dobré pro ně, bude to dobré i pro mě.

Kapitola desátá - Budování odposlechového systému SOSUS

.....Slibné výsledky prvních zkoušek s odposlechy pod hladinou moře odstartovaly nové projekty podporované ASFA (Armed Forces Security Agency) Americkou národní bezpečnostní agenturou, na které vláda USA začala přidělovat ročně z rozpočtu 10 mil. dolarů. Vše se točilo okolo sledování sovětských ponorek, které představovaly hrozbu pro americkou bezpečnost.

Ted' už mohl být spuštěn projekt SOSUS (1949), který zastřešoval systém odposlechů pod mořem s využitím SOFAR kanálu. Využitím triangulace, zjištěním směrů zvuků, tři odposlechová stanoviště dokázala určit pozici sledované ponorky právě v tom místě, kde se linky těch směrů protnuly.

Prvního října 1962 vyplula sovětská ponorka s označením B-59 projektu 641 třídy Foxtrot směrem na Kubu a vezla aparaturu k vedení radiového průzkumu. Vezla také jaderné hlavice do raket, již dříve na Kubě umístěných. Účel její cesty byl vyzrazen ještě před jejím vyplutím, proto po ní NATO usilovně pátralo. Do

pátrání se zapojily norské hydroplány, po nich anglické Shacletony a po nich, když se ji stále dařilo unikat a už se blížila k Sargasovému moři se do pátrání zapojily americké letouny Neptun. Proti ponorce poslalo americké námořnictvo letadlovou loď USS Randolph doprovázenou jedenácti torpédoborci. Ponorce se dařilo stále unikat. Rozhodující chvíle nastala, když se ponorka přiblížila na vzdálenost 3000 kilometrů k Bahamským ostrovům.....

Kapitola jedenáctá - Kdo dřív najde potopenou ponorku?

V dubnu 1968 zachytila americká ponorka třídy Permit, USS Barb, kódově označena SSN-596, podivnou, naléhavou zprávu v otevřené řeči, v ruštině. „Rudá hvězdo, ozvěte se! Rudá hvězdo, ozvěte se!“ To, že v otevřené řeči, na vojenské frekvenci, je samo o sobě trestuhodné. Už to nasvědčovalo, že se něco děje, pokud si nějaký námořník nepřihnul víc než jeden stakan vodky. Systém SOSUS zaznamenal následně pohyb v sovětském přístavu Vladivostok. Na moře, chvíli po tom incidentu, vypluly současně čtyři ponorky a za nimi sovětské doprovodné lodi.

Zprávy od informátora z Vladivostoku potvrdily, že se Rudá hvězda do přístavu nevrátila. Sověti oficiálně mlčeli, ale rodiny nezvěstných námořníků už tak docela ne. Bylo to jisté. Ponorka Rudá hvězda šla ke dnu i s celou posádkou. Byla sledována sovětská aktivita severně od ostrova Midway. Na ostrově Midway je americká odposlouchávací stanice systému SOSUS.

Rusové oficiálně nic nepřiznali, ale vdovám a sirotkům vyplátili odškodné a penze. Američané věděli, kde Rusové svou ponorku hledají. Moře je v té oblasti hluboké okolo 5 tisíc metrů, a tak bylo jasné, že Rusové s vybavením, které mohou mít k dispozici, ani nic najít nemohou. Ponorka USS Barb určila přibližnou polohu ztroskotání Rudé hvězdy, ta se ale o víc než stovku mil různila s místem, kde Rusové pátrali.....

Kapitola čtrnáctá – Jak ven z tajné služby?

Z tajných služeb se odchází pouze do výslužby nebo na onen svět. I ve výslužbě jste stále ve stavu a vázán mlčenlivostí, než si pro vás zubatá přijde. Poslání Viktora zavedením hloubkových hydrofonů u zvláštní služby mohlo skončit. Účelů bylo dosaženo. Ani se nečekalo, že jeho přínos ve vývoji hydrofonu bude tak zásadní, ale byl, a tak Viktora armáda za ty roky záslužné činnosti na návrh „ředitele“ zvláštní služby povýšila do hodnosti kapitán. Druhý účel, zaměstnat Viktora, aby opět našel smysl života, tedy spíš ho nadchnout pro smysluplnou práci, než skončí jeho léčení, se také dokonale podařil. Jen nikdo neměl pro Jane připravenou medaili za její nápad. Odměnou jí byla jeho spokojenost, spokojený harmonický vztah a malá Angelika, která rostla jako z vody a bylo jí všude plno. Viktor projevil zájem vrátit se k létání. Psal se rok 1956.

„Vrátit se k létání, vrátit se někam z tajné služby nejde,“ sdělil co nejvlídněji Viktorovi ředitel služby. „Zvláštní tajná služba toto neumožňuje. Vstoupíte-li do ní, je to na doživotí, to přeci víte už od chvíle, kdy jste se rozhodl pro nás pracovat.“ Viktor souhlasil, ale na skleslosti mu to neubralo.

„Byla by tu možnost,“ rozzářil oči Viktora ředitel, „Váš úkol ve vývoji hydrofonu skončil a úspěšně. Jsme s vaší prací spokojeni, mohli bychom vás pověřit dalším úkolem. Rodí se nový systém vzdušné obrany Spojených států, který je založen na odstrašující síle nových proudových strategických bombardérů B-52 nesoucích jaderné zbraně. Budete pracovat v utajení, vaše krytí bude dokonalé, jako pilot zmíněných strojů. Přeškolíte se na tento stroj, budete létat na mise po trasách po celém světě. Tak teď bude zpátky pilot, opravdový pilot, ale jen na oko, protože bude vlastně zvláštní agent v utajení. Merry by řekla, že je to pěkná bramboračka, být někým kým jsi a všem okolo dávat najevo, že to jako nejsi ty, i když jsi. Viktor to neřešil, bude létat.....



B-52 Stratofortress

(Anatoliy 123RF.com)

Závěr

Studená válka skončila pádem Berlínské zdi. Režimy téměř všech zemí východního bloku doznaly politické změny směrem k demokratickému uspořádání. Na čas byla vojenská rovnováha porušena ve prospěch západního bloku především rozbitím celistvosti SSSR a jemu nakloněných satelitů. Západ se ani nepokusil této situace využít. Tedy navenek se to tak jevilo, a tak ovlažení vztahů, které nastalo ukončením Studené války, trvá.

Ale tak, jak čert nikdy nespí, tak nikdy neusnula tajná výzvědná služba žádného státu, ani těch států, které byly dočasně v krizi, dokonce ani těch na straně poražených. Jeden z největších zdrojů je analytický rozbor podkladů získaných ze špionážních satelitů. Jen tak například. Sovětský kosmodrom Bajkonur v Kazachstánu byl odhalen již koncem roku 1955, tedy o dva roky dříve, než z něj odstartovala první raketa. Tehdy, zatím průzkum prováděla jen špionážní letadla U-2, příznačně nazvaná „Dragon Lady“, tedy dračice. Z výšky 27 000 metrů, do které se v té době žádné

jiné letadlo nedostalo, nafotila nově budovanou železnici v té oblasti. To by samo o sobě nic nenapovědělo, kdyby si analytici nevšimli, že všechny zatáčky, tedy oblouky trati jsou velké, nápadně stejné a mají nejmenší poloměr 400 metrů. Ták a teď, proč asi? Protože po nich nebudou jezdit normální vlaky, ale něco velmi dlouhého, co se v menším oblouku nevytočí. Stometrové ponorky v poušti asi vozit nebudou, ale taková dvoustupňová, 34 metrů dlouhá raketa byla už na konstrukčních prknech ruské Angelovy kanceláře. Počítalo se i se třístupňovými modely, a tak trať byla projektována na mnohem vyšší balistické střely, o kterých už Sověti také uvažovali.

V době, kdy na Bajkonuru v roce 1960 startovala první mezikontinentální raketa R-16, už Američane tuto rampu ze satelitu nepřetržitě sledovali. A tak jim neuniklo, že se start nepodařil, raketa vybuchla a všech 120 lidí startu přihlížejících bylo smeteno z pozorovacích plošin a zahynulo.....

Obsah.

1. Noční můra	3
2. Seznámení	24
3. Konspirace u kávy	36
4. Pro zázračné uzdravení se jezdí do Lurd	46
5. Nejvyšší utajení	51
6. Splynout s davem	56
7. Armádní specialista na zapřenou	71
8. Šedesát dnů námořníkem	83
9. Dvacet tisíc stop pod mořem	103
10. SOSUS - Budování odposlechového systému SOSUS.	112
11. Kdo dřív najde potopenou ponorku	118
12. Kdo prodal tajemství?	127
13. SUBCOM - Komunikace pod vodou	129
14. Jak ven z tajné služby	130
15. Závěr	140
16. Pojmy a zdroje	147
17. Obsah	150

Název: Utajený odposlech

Napsal: Bohuslav Kočárek

Vydání: druhé, E-kniha.pdf

Rok vydání 2013

Vydal: Kočárek Bohuslav - CKpress

Liberec VI Broumovská 696

v roce 2013

www.ckpress.cz

ISBN 978-80-87933-04-6

© Bohuslav Kočárek